

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: Ing. M. K.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, **proti žalovanému: Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Liberci**, se sídlem Rumjancevova 149/10, 460 01, Liberec, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: J. T.**, narozené dne „X“, bytem „X“, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2014, č. j. ZKI LI-O-17/307/2014,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Liberci ze dne 24. 4. 2014, č. j. ZKI LI-O-7/184/2014, **se pro vadu řízení z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Liberci ze dne 23. 6. 2014, č. j. ZKI LI-O-17/307/2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrálního pracoviště Děčín, (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 25. 3. 2014, č. j. OR-12/2014-502. Tímto rozhodnutím katastrální úřad podle § 45 odst. 3 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), ve výroku č. 1 vyslovil, že nesouhlasu žalobce s neprovedením

opravy se nevyhovuje, neboť se nejedná o chybu v katastrálním operátu podle § 36 katastrálního zákona, a ve výroku č. 2 uvedl, že hranice mezi pozemky parc. č. „X“ a „X“ v katastrálním území Březiny u Děčína bude v katastru nemovitostí i nadále evidována podle výsledků tvorby základní mapy velkého měřítka a jejího převodu do digitální formy. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil rovněž toto rozhodnutí katastrálního úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

V žalobě žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl řádné, úplné, srozumitelné a racionální úvahy, které by odůvodnily výrok rozhodnutí, a řádně se nevypořádal s důvody uvedenými v jeho odvolání, čímž porušil § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce konstatoval, že v odvolání označil za vadný výrok rozhodnutí katastrálního úřadu, neboť ten měl rozhodnout o jeho žádosti o opravu chyby ze dne 28. 12. 2013, nikoli o jeho nesouhlasu ze dne 20. 2. 2014. Postup žalovaného, který k tomu uvedl, že žalobce seznámil s postupem při opravě chyby, považoval žalobce za nezákonný. Podotkl, že se jednalo o nadbytečné seznamování žalobce, který postup a příslušná ustanovení právních předpisů znal. Toto seznamování je navíc podle žalobce v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, kde není uvedeno, a tudíž je žalovaný neměl provádět. Naproti tomu nutnou řádnou (úplnou) úvahu žalovaný v odůvodnění neuvedl, když pouze konstatoval, že tomuto postupu odpovídá výrok č. 1 rozhodnutí katastrálního úřadu. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že ačkoli bylo správní řízení zahájeno doručením nesouhlasu katastrálnímu úřadu a přestože je tento nesouhlas podkladem pro rozhodnutí katastrálního úřadu, stále je předmětem řízení jeho žádost o opravu chyby ze dne 28. 12. 2013. Jiná žádost či návrh ve smyslu § 45 odst. 1 správního řádu v projednávané věci neexistuje a žalobcův nesouhlas ze dne 20. 2. 2014 se zúřadováním jeho žádosti ze dne 28. 12. 2013 takovouto žádostí není. Žalobce konstatoval, že se v tomto případě zjevně jedná o řízení zahajované na základě žádosti ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu, nikoli z moci úřední, čemuž odpovídá i postup katastrálního úřadu. Podle žalobce nebylo v důsledku popsání nezákonného postupu správních orgánů o jeho žádosti ze dne 28. 12. 2013 (v souladu s § 9 správního řádu jde o změnu rozsahu vlastnického práva) dosud rozhodnuto. Žalovaný byl povinen tuto vadu (nezákonnost) identifikovat a rozhodnutí katastrálního úřadu zrušit a věc vrátit k novému projednání, to však neučinil a tím zmíněné ustanovení správního řádu porušil.

Žalobce dále upozornil na to, že výrok rozhodnutí katastrálního úřadu o tom, jak hranice bude nadále evidována, nemá oporu v zákoně a katastrální úřad jej neměl učinit. Touto námitkou uvedenou v odvolání se žalovaný vůbec nezabýval a zcela ignoroval námitku absence ustanovení, podle kterého by mohl katastrální úřad takto rozhodnout. Závěr žalovaného, že tento výrok není v rozporu se zákonem, zejména s ustanovením správního řádu, označil žalovaný za jazykově chybný (podle žalobce v něm absentuje slovo „se“) a také nekonkrétní, neboť z textu není zřejmé, jaký zákon měl žalovaný na mysli. Podle žalobce je závěr, že předmětný výrok není v rozporu se správním řádem, chybný. Žalobce podotkl, že § 36 odst. 4 katastrálního zákona žádný deklaratorní výrok neupravuje, a jeho uvedení v rozhodnutí katastrálního úřadu je proto chybné. I tuto vadu (nezákonnost) měl žalovaný identifikovat a vadný výrok zrušit bez náhrady.

Podle žalobce se žalovaný nezabýval ani jeho námitkou, že nově vytvořený pozemek parc. č. 310 zasáhl do pozemku parc. č. 338/5 ve vlastnictví žalobce, že tuto žalobcovu pochybnost by rozptýlila grafická příloha rozhodnutí, ovšem katastrální úřad jeho požadavku na takovou přílohu bez odůvodnění nevyhověl, a že není zřejmé, proč byl geometrický plán

č. 762-125-76 zapsán jen částečně, tedy co zapsáno bylo a co ne. Žalobce zdůraznil, že mu dosud není zřejmé, zda pozemek parc. č. „X“ zasáhl do pozemku parc. č. „X“ a snížil jeho výměru, či nikoli. Není proto ani zřejmé, zda je zapsání geometrického plánu č. 762-125-76 rovněž chybou, kterou žalobce požaduje opravit. Žalobce dodal, že v důsledku toho žalovaný ani jednoznačně nezjistil skutečný stav věci.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval ani jeho námitkou nepravdivosti odůvodnění katastrálního úřadu, že žalobcovi rodiče v náčrtu místního šetření označili jako vlastnickou hranici mezi dotčenými pozemky plot mezi nimi a toto stvrdili vlastnoručními podpisy v soupisu nemovitostí, a nezabýval se ani tím, že katastrální úřad blíže nekonkretizoval náčrt místního šetření a soupis nemovitostí, který neobsahuje ani všechny podpisy tehdejších vlastníků, a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ačkoli to učinit mohl i výsledkem svědků (např. žalobcovy matky). Žalovaný se podle žalobce nezabýval ani jeho námitkou, že pomocí uvedeného institutu vůbec nebylo možné zcizit jednomu vlastníkovu cca 94 m² zahrady a darovat je jinému vlastníkovu, a to zcela bez odpovídající smlouvy a v rozporu s kupní smlouvou ze dne 16. 5. 1973, která byla zapsána a uložena v evidenci nemovitostí, a že katastrální úřad v tomto směru neučinil řádnou úvahu s použitím konkrétních právních předpisů a řádně neodůvodnil svůj závěr, že změna nastala v důsledku pořizování základní mapy velkého měřítka. Žalovaný se podle žalobce nezabýval ani námitkou, že ze směrnic Českého úřadu geodetického a kartografického č. 2600/1981-22, č. 900/1986-21 a č. 3600/1988-21, upravujících mapy velkých měřítek, nevyplývá možnost zcizit část pozemku konkrétnímu vlastníku, když základní mapa velkého měřítka je jen technickým podkladem evidence nemovitostí a plní funkci měřického operátu. K tomu žalobce odkázal na § 2 odst. 2 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci nemovitostí“).

Argumentaci žalovaného, že obnova katastrálního operátu novým mapováním v rámci tvorby základní mapy velkého měřítka nemohla být již z podstaty věrnou kopií operátu, který měl být obnoven, což vyplývá z § 3 zákona o evidenci nemovitostí, protože tehdejší orgány geodézie měly při obnově operátu evidence postupovat v souladu se skutečným stavem, označil žalobce za nezákonnou, protože je neúplná, nekonkrétní a velmi zavádějící. Žalovaný nijak nevyložil text *skutečný stav*, který je v předmětném ustanovení uveden. Podle žalobce není tímto textem myšlen skutečný stav oplocení, ale skutečný stav obecně, tedy i stav vzniklý zápisem geometrického plánu č. 762-110-72 a související smlouvy do tehdejšího operátu (jedná se o skutečný stav hranic v operátu). Uvedená argumentace žalovaného proto podle žalobce není důvodem pro zamítnutí, ale naopak pro vyhovění jeho žádosti. V této souvislosti označil žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí za nedostatečně srozumitelné, kdy výroková část rozhodnutí je v rozporu s touto částí odůvodnění. Žalobce dále konstatoval, že se žalovaný nezabýval ani jeho odkazem na judikaturu – rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1840/2003, podle něhož obnova operátu evidence nemovitostí nemá vliv na hmotněprávní vztahy k nemovitosti a nemůže měnit vlastnictví.

Podle žalobce je nezákonná úvaha žalovaného, že žalobcovu požadavku nelze vyhovět v rámci řízení o opravě chyby, neboť současně platný stav katastrálního operátu, pokud jde o geometrické a polohové určení pozemků parc. č. „X“ a „X“, je v souladu s původním výsledkem zeměměřické činnosti, kterým je základní mapa velkého měřítka. Nezákonnost této úvahy spatřoval žalobce v její neúplnosti, iracionalitě a nesrozumitelnosti. Z úvahy není podle žalobce zřejmé, proč žalovaný argumentoval současně platným stavem katastrálního operátu, když právě tento stav je žalobcem napadán jako chybný. Původním výsledkem zeměměřické činnosti je podle názoru žalobce v souladu s § 2 odst. 1 písm. g) vyhlášky Českého úřadu

zeměměřického a katastrálního č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální vyhláška“), i geometrický plán č. 762-110-72, který byl v minulosti rovněž platný, tj. veřejnou správou akceptovaný a zapsaný. Žalobce uvedl, že katastrální úřad měl v souladu s § 44 odst. 2 katastrální vyhlášky opravit chybné údaje v katastru nemovitostí na základě původního výsledku zeměměřické činnosti. Tuto právní úpravu je třeba podle žalobce logicky vyložit tak, že v případě chybných údajů ve výsledku zeměměřické činnosti je nutno použít starší a bezchybný výsledek zeměměřické činnosti, tj. geometrický plán č. 762-110-72. V opačném případě by podle žalobce chyby ve výsledku zeměměřické činnosti byly neopravitelné, ačkoli smyslem a cílem zákonné úpravy je jistě náprava chybných údajů, nikoli jejich ponechání v katastru. Žalobce podotkl, že katastrální zákon neobsahuje definici pojmu chybné údaje evidované v katastru, a proto měl katastrální úřad tento pojem v odůvodnění svého rozhodnutí definovat. Uvedený zákon zároveň nijak neomezuje ani množinu (druh) těchto chybných údajů. Podle názoru žalobce toto omezení neprovádí ani katastrální vyhláška, resp. by je ani provést nemohla, protože by byla protiústavní. Příslušná ustanovení vyhlášky je proto třeba vyložit v souladu se zněním zákona, případně postupovat odpovídajícím způsobem při zjištění protiústavnosti vyhlášky.

Žalobce dále namítal, že z tvrzení žalovaného, že hranice dotčených pozemků byly při tvorbě základní mapy velkého měřítka správně vyšetřeny, není zřejmé, na základě čeho k tomu žalovaný dospěl, tj. jaké byly podklady rozhodnutí, a chybí i příslušná úvaha. Žalobce shrnul, že uvedeným postupem správních orgánů byl zkrácen na svých právech. Žalovaný podle žalobce nepostupoval v souladu s právními předpisy, nechránil žalobcova práva, svědomitě a odpovědně se nezabýval jeho odvoláním a spolehlivě nezjistil stav věci. Napadené rozhodnutí označil žalobce za nepřesvědčivé a částečně nesrozumitelné. Žalovaný podle žalobce porušil § 2 odst. 1, 2 a 4 a § 3 správního řádu i § 90 téhož zákona, neboť rozhodnutí katastrálního úřadu nezrušil ani nezměnil, ačkoli pro to existovaly důvody.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Konstatoval, že svým rozhodnutím zodpověděl všechny námitky uvedené v odvolání, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že důvody, pro které nešlo žalobci v řízení o opravě chyby vyhovět, žalovaný popsal na straně 4 a 5 svého rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného

rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 - 53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Požadavky citovaných judikátů se mimo jakoukoli pochybnost vztahují i na rozhodnutí vydávaná v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu. Pokud tedy žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí katastrálního úřadu, bylo jeho povinností v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně reagovat na veškeré námitky uplatněné žalobcem a vysvětlit, proč je považuje za liché, mylné či vyvrácené. Této povinnosti žalovaný dostál pouze ve vztahu k některým odvolacím námitkám.

Na odvolací námitku žalobce upozorňující na vadnost výroku č. 1 rozhodnutí katastrálního úřadu reagoval žalovaný v posledním odstavci na straně 3 a v prvním odstavci na straně 4 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil postup při opravě chyby v katastrálním operátu a zdůraznil, že podkladem pro rozhodnutí katastrálního úřadu je nesouhlas vlastníka nebo jiného oprávněného, a tomu pak odpovídá i výrok č. 1 rozhodnutí. Ve stejné části odůvodnění se žalovaný věnoval i odvolacím námitkám zpochybňujícím výrok č. 2 rozhodnutí katastrálního úřadu, když popsal, že tímto výrokiem katastrální úřad deklaroval, že navrhovaná oprava nebyla provedena a podle jakého původního výsledku zeměměřické činnosti budou evidovány údaje v katastrálním operátu po právní moci rozhodnutí. Skutečnost, že žalovanému v odůvodnění na straně 4 na konci prvního odstavce vypadlo slůvko „se“ mezi slovy „rozporu“ a „zákonem“, představuje zcela běžnou administrativní chybu, která nijak významně nesnižuje srozumitelnost textu a není vadou, jež by mohla vést ke zrušení rozhodnutí. Popsané odůvodnění vztahující se k odvolacím námitkám napadajícím obsah výroků rozhodnutí katastrálního úřadu proto soud vyhodnotil jako dostačující. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odpověděl i na námitku, že katastrální úřad nevyhověl požadavku žalobce na grafickou přílohu rozhodnutí, která by rozptýlila jeho pochybnosti, a reagoval i na požadavek na doplnění skutkových zjištění výsledkem svědků (např. matky žalobce), a to obojí v posledním odstavci na straně 5 napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu shledal soud napadené rozhodnutí přezkoumatelným.

Žalovaný však ve svém rozhodnutí nijak nereagoval na celou řadu dalších odvolacích námitek žalobce, které tak zůstaly zcela nezodpovězeny. Jedná se o námitky, že nově

vytvořený pozemek parc. č. „X“ zasáhl do pozemku parc. č. „X“ ve vlastnictví žalobce a že není zřejmé, proč byl geometrický plán č. 762-125-76 zapsán jen částečně, tedy co zapsáno bylo a co ne. Žalovaný rovněž neodpověděl na odvolací námitky, že katastrální úřad v odůvodnění nepravdivě tvrdil, že žalobcovi rodiče v náčrtu místního šetření označili jako vlastnickou hranici mezi dotčenými pozemky plot mezi nimi a toto stvrdili vlastnoručními podpisy v soupisu nemovitostí, aniž blíže nekonkretizoval náčrt místního šetření a soupis nemovitostí, který navíc neobsahuje ani všechny podpisy tehdejších vlastníků. Stejně tak se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami, že ze směrnic Českého úřadu geodetického a kartografického č. 2600/1981-22, č. 900/1986-21 a č. 3600/1988-21, upravujících mapy velkých měřítek, nevyplývá možnost zcizit část pozemku konkrétnímu vlastníku a že katastrální úřad v tomto směru neučinil řádnou úvahu s použitím konkrétních právních předpisů a řádně neodůvodnil svůj závěr, že změna nastala v důsledku pořizování základní mapy velkého měřítka. Žalovaný nereagoval ani na žalobcův odkaz na judikaturu – rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1840/2003, podle něhož obnova operátu evidence nemovitostí nemá vliv na hmotněprávní vztahy k nemovitosti a nemůže měnit vlastnictví.

K odvolací námitce upozorňující na absenci ustanovení, podle kterého by mohl katastrální úřad vydat výrok č. 2 svého rozhodnutí, který podle žalobce nemá oporu v zákoně, žalovaný pouze uvedl, že tento výrok není v rozporu se zákonem, zejména s ustanovením správního řádu. Toto vypořádání odvolací námitky shledal soud naprosto nedostačujícím, neboť nic nevypovídá o tom, jaké zákonné ustanovení zmocňuje katastrální úřad k tomu, aby učinil takovýto výrok.

Žalobci lze přisvědčit také v tom, že z tvrzení žalovaného, že hranice dotčených pozemků byly při tvorbě základní mapy velkého měřítka správně vyšetřeny, není zřejmé, na základě jakých podkladů a úvah žalovaný k tomuto závěru dospěl. Žalovaný totiž opomenul v napadeném rozhodnutí popsat mechanismus tvorby základních map velkého měřítka včetně možností účasti dotčených vlastníků na tomto procesu, který v rozhodném období nebyl upraven zákonem ani prováděcí vyhláškou, nýbrž směrnicemi Českého úřadu geodetického a kartografického. Žalovaný současně nevysvětlil ani to, zda a za jakých podmínek tyto základní mapy velkého měřítka mohly nahradit dřívější výsledky zeměměřické činnosti (např. žalobcem zdůrazňované geometrické plány), a to s přihlédnutím k argumentaci žalobce, že jeho matka výše zmíněný soupis nemovitostí a náčrt místního šetření, z nichž základní mapa velkého měřítka vycházela, svým podpisem nepotvrdila.

Nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá rovněž z toho, že z úvah žalovaného není žalobci zřejmé, proč žalovaný argumentoval současně platným stavem katastrálního operátu (vycházejícím ze základní mapy velkého měřítka), když právě tento stav je žalobcem napadán jako chybný. I v tomto směru chybí napadenému rozhodnutí náležité zdůvodnění úvah, jimiž byl žalovaný při jeho vydání veden.

Soud nepřehlédl, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007 - 100, dostupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k množství

nevypořádaných odvolacích námitek a žalobci nevysvětlených úvah žalovaného ovšem zdejší soud dospěl k závěru, že požadavky vyplývající z citovaného judikátu v projednávané věci naplněny nebyly. Lze sice připustit, že žalovaný mohl některé odvolací námitky považovat za bezpředmětné, případně za vyvrácené argumentací základní mapou velkého měřítka, nicméně v takovém případě měl tento svůj závěr zahrnout do odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalobci jakožto laikovi vysvětlit, proč tomu tak je.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů, neboť žalovaný se vůbec nevypořádal s mnoha odvolacími námitkami žalobce a dostatečně nevysvětlil své úvahy týkající se základní mapy velkého měřítka. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tak bude povinen řádně vypořádat všechny odvolací námitky žalobce a náležitě vysvětlit veškeré úvahy, jimiž byl při rozhodování veden.

Požadavku žalobce na současné zrušení rozhodnutí katastrálního úřadu soud nevyhověl, neboť toto rozhodnutí nebylo zatíženo zjištěnou nepřezkoumatelností.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3.000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku 3.000 Kč. Jiné náklady řízení žalobce nahradit nepožadoval.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016 - 53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015 - 8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015 - 49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015 - 43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014 - 67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015 - 49, vše dostupné na www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 23. srpna 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová